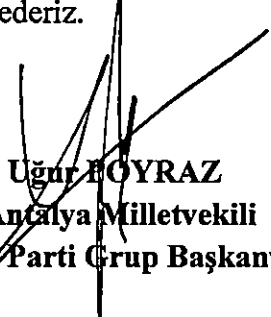

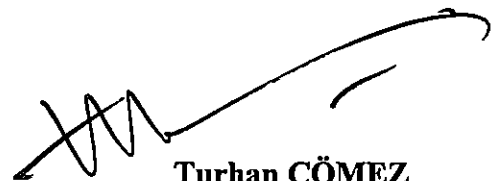

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

2002 yılından bu yana yaklaşık çeyrek asırdır ülkeyi yöneten Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarları döneminde yürütülen terörle mücadele politikalarının sonuçlarının değerlendirilmesi gerekmektedir. Geçmişte uygulanan sözde “açılım” ve “çözüm” süreçlerinin terör örgütünün faaliyetleri ve kapasitesi üzerindeki etkileri ile güvenlik güçlerimizin sahada elde ettiği kazanımlar karşısında siyasi iktidarın tercihleri açıklığa kavuşturulmalıdır.

Bütün bu sürecin sonunda, terör örgütü mensuplarının soruşturma, kovuşturma ve kesinleşmiş cezalarına ilişkin özel bir hukuki rejime neden ihtiyaç duyulduğunun Türkiye Büyük Millet Meclisinde değerlendirilmesi amacıyla Anayasa’nın 98’inci, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü’nün 102’nci ve 103’üncü maddeleri uyarınca genel görüşme açılmasını arz ederiz.

Uğur BOYRAZ
Antalya Milletvekili
İYİ Parti Grup Başkanvekili

Turhan ÇÖMEZ
Balıkesir Milletvekili
İYİ Parti Grup Başkanvekili

GEREKÇE

Türkiye, kırk yılı aşkın süredir bölücü terör örgütü PKK ve uzantılarıyla mücadele etmektedir. Bu mücadelede binlerce askerimiz, polisimiz, güvenlik korucumuz ve sivil vatandaşımız şehit olmuş; on binlerce insanımız yaralanmış, milletimiz ağır insani, toplumsal ve ekonomik bedeller ödemiştir.

Adalet ve Kalkınma Partisi, 2002 yılından bu yana Türkiye'yi kesintisiz olarak yönetmektedir. Yaklaşık çeyrek asra yaklaşan bu dönem, terörle mücadelede benimsenen siyasi, hukuki ve güvenlik politikalarının sonuçlarını değerlendirmek için yeterince uzun bir zaman dilimidir.

Adalet ve Kalkınma Partisinin iktidara geldiği 2002 yılında devraldığı güvenlik tablosu da bu değerlendirmenin önemli bir parçasıdır. Terör örgütü elebaşı bebek katili Abdullah Öcalan'ın 1999 yılında yakalanarak Türkiye'ye getirilmesinin ardından bölücü terör örgütü PKK ağır bir darbe almış, örgütün Türkiye içerisindeki eylemleri bitme noktasına gelmiştir. Dolayısıyla Adalet ve Kalkınma Partisi, devletin uzun yıllar süren mücadelesi sonucunda örgütün bitme noktasına getirildiği bir güvenlik tablosunu devralmıştır.

Bu tablo, siyasi iktidara terör örgütünün tamamen tasfiye edilmesi ve terörle mücadelenin kalıcı bir sonuca ulaştırılması bakımından önemli bir imkân sunmuştur. Ancak takip eden yıllarda sözde "açılım" ve "çözüm" politikaları uygulanmış, terör örgütüyle temas ve müzakere süreçleri yürütülmüş; 2014 yılında "Terörün Sona Erdirilmesi ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesi" amacıyla özel bir kanuni düzenleme yapılmıştır.

Ne var ki bu politikaların ardından Türkiye, 2015 yılında hendek ve barikat terörüyle karşı karşıya kalmıştır. Bölücü terör örgütü PKK birçok il ve ilçede hendekler kazmış, barikatlar kurmuş ve yerleşim alanlarını patlayıcılarla tahkim etmiş; güvenlik güçlerimiz aylar süren operasyonlar yürütmek zorunda kalmıştır. Bu süreçte çok sayıda askerimiz, polisimiz ve sivil vatandaşımız şehit olmuştur.

Takip eden yıllarda Türk Silahlı Kuvvetleri, Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Komutanlığı, Millî İstihbarat Teşkilatı ve güvenlik korucularımızın büyük fedakârlıkları sayesinde terör örgütünün yurt içindeki hareket ve eylem kabiliyeti önemli ölçüde sınırlandırılmış; sınır ötesinde de örgüte ağır darbeler vurulmuştur.

Bugün ise yaklaşık çeyrek asırlık iktidarın sonunda, terör örgütü mensupları hakkında yürütülen soruşturma ve kovuşturmaların ertelenmesini ve belirli şartlarda düşmesini; kesinleşmiş cezaların ise fiilen infaz edilmeksizin infaz edilmiş sayılmasını mümkün kılabilecek özel bir hukuki düzenleme Türkiye Büyük Millet Meclisinin gündemine getirilmiştir.

Gelinen nokta, iktidarın yıllardır kamuoyuna sunduğu terörle mücadele bilançosu ile bugün ihtiyaç duyulduğu ileri sürülen düzenlemeler arasında ciddi bir çelişki doğurmaktadır. Yaklaşık çeyrek asırlık iktidar döneminde yürütülen terörle mücadele politikaları iddia edildiği ölçüde başarılı olmuşsa, bugün terör örgütü mensupları bakımından ceza hukukunun genel hükümlerinden ayrılan istisnai bir soruşturma, kovuşturma ve infaz rejimine neden ihtiyaç duyulmaktadır? Böyle bir düzenlemenin zorunlu olduğu ileri sürülüyorsa, bu zorunluluğu doğuran siyasi ve güvenlik şartlarının da açıklanması gerekmektedir.

Devlet, yıllar boyunca terör örgütü mensuplarına silahlarını bırakarak kayıtsız ve şartsız teslim olmaları ve işledikleri suçların hesabını Türk adaleti önünde vermeleri çağrısında bulunmuştur. Bugün soruşturmaların, davaların ve kesinleşmiş cezaların hukuki sonuçlarını ortadan kaldıracabilecek bir düzenlemenin gündeme getirilmesi, yalnızca mevcut kanun teklifinin değil, 2002 yılından bu yana izlenen terörle mücadele siyasetinin bütününe muhasebesini zorunlu kılmaktadır.

Bu nedenle; geçmişte alınan siyasi kararların terör örgütünün imkân ve kabiliyetleri üzerindeki etkilerinin, hendek ve barikat terörüne giden şartların nasıl oluştuğunun, güvenlik güçlerimizin büyük bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımların ardından neden yeniden terör örgütü mensuplarına özgü hukuki düzenlemelere yönelindiğinin ve böyle bir düzenlemeyi gerekli kıldığı ileri sürülen sebeplerin Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde açıklığa kavuşturulması önem arz etmektedir.